

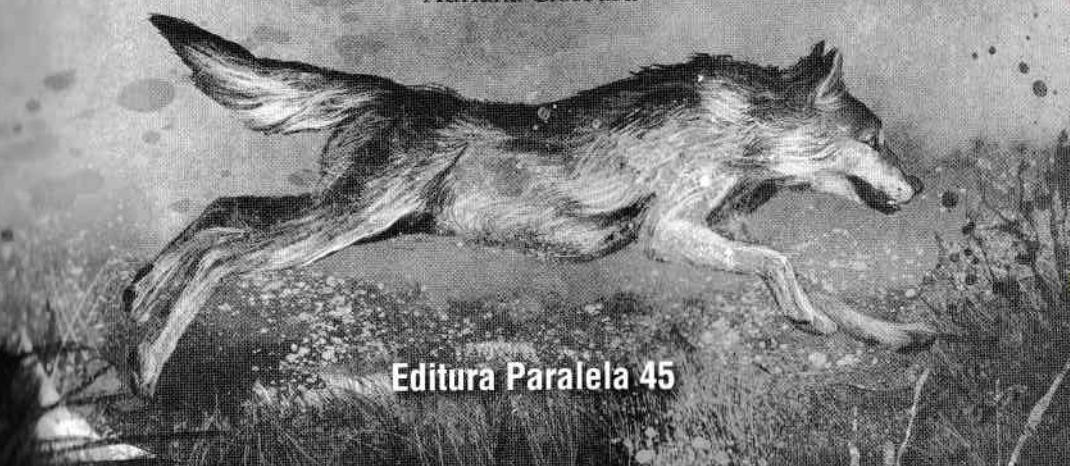

Povestea lupului **Hoinar**

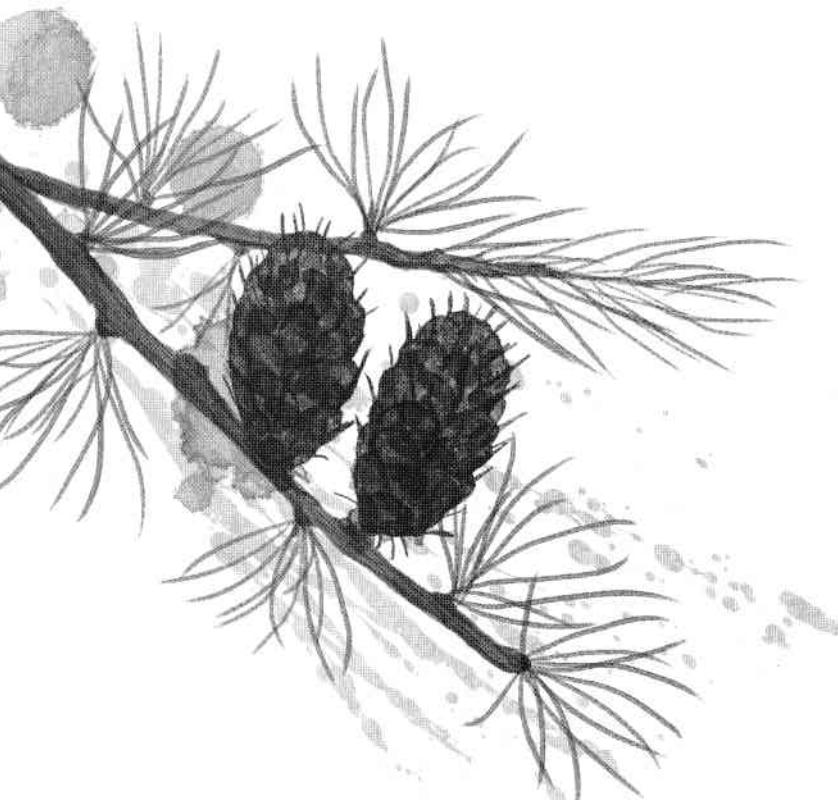
ROSANNE PARRY

ILUSTRĂII DE
MÓNICA ARMIÑO

Traducere din limba engleză de
Adriana Ciorbaru

Editura Paralela 45

HAITĂ

Î

Incep în întuneric și nasul îmi spune tot ce știu.

Am un frate. Ager. Mai mare decât mine. Mărâie tot timpul. Am surori. Năvală, care adoră lupta, și Codiță, care vorbește cu coada. Și, cel mai grozav dintre toți, fratele meu Cald, căruia îi place să mi se cuibărească sub bărbie, singurul mai mic decât mine.

Îi adulmec pe fiecare în parte și pământul reavân de deasupra și iarba uscată de dedesubt. Dau târcoale prin bârlog în timp ce ceilalți picotesc. Alerg, de probă, până la capătul galeriei. Mi-au spus Iute, fiindcă am fost primul care s-a ridicat și a mers. Oriunde mă poartă picioarele, mă întorc la scobitura din mijlocul bârlogului, care miroase a acasă, a ceea ce nu mă satur niciodată să adulmec. Și apoi vine ea, cu iz de vânt, cu cel mai minunat miros: Mama.

Ne dă roată, atingându-ne pe fiecare cu nasul, și apoi se aşază în adâncitura ei. Ager, Năvală și Codiță se reped la burtă ca să bea. Aș putea fi primul, dar blana Mamei e plină de miroșuri. De la sold până la umăr și la răsuflarea ei caldă, are tot felul de miroșuri fără nume. Miroșuri care mă fac să-mi doresc să trec de gura

galeriei, unde Mama a zis „Nu trece”, și să-mi scot nasul prin locul
respect pentru oameni și cărti
prin care vine lumina.

Am întârziat la masă. Cald se strecoară spre ultimul loc de băut. Fac un salt și i-o iau înainte. Și apoi – ah! – beau repede și energetic, beau cu înghițituri lacome și gâfâielii. În timp ce bem, Mama ne cântă despre lumea largă din afara bârlogului și povestea vieții noastre în munți. Îi înghit cântecul ca pe aer, ca pe lapte – haită, munți, elani, stele, vânt, ploaie, urlet, vânătoare, munte, haită.

Ca de obicei, Cald se zvârcolește pe sub mine. Scheauă și mă împinge cu capul în bărbie. Hop! Locul meu de băut s-a golit. Cu burta pe jumătate plină, caut altul. Pe Ager nici măcar nu încerc să-l dau la o parte. E mare și gura aia gălăgioasă a lui știe să muște. O înghiontesc pe Năvală, dar mă calcă pe cap. Codiță renunță la locul de băut când o împinge. Codita o împinge pe Năvală, care îl împinge pe Ager, care se întoarce către Cald, cu dinții dezveliți, și mărâie singurele cuvinte pe care le știm cu totii:

— Al meu!

Cald pleacă târâș și se face covrig în mijlocul bârlogului, singur. Unul câte unul alunecăm, cu burta plină, în lumea viselor. Înainte să adorm mai simt un miros dulce care nu-mi dă pace. Casc, ridic nasul și... da. Da, mai e lapte. Mai e, și poate fi al meu. Și, dacă-l beau, mă fac mai mare decât Ager. Găsesc doar câte o înghițitură în fiecare loc de băut. Și acum știu ceva ce frații și surorile mele nu știu: laptele din urmă este cel mai dulce. Îmi ling ultimele picături de pe bărbie și mă încolăcesc în jurul lui Cald ca să nu calce careva pe el în întuneric.

— Mai spune o dată, îi zic Mamei, arătând cu botul spre galerie. Când pot să ies afară?

POVESTE LUPULUI HOINAR

— Afară e sălbăticie și foame, spune Mama. Iar tu ești fraged și gustos, lupușorul meu. Așteaptă să te faci mai mare.

Otează către pata palidă de lumină revărsată în bârlog prin Nu Trece.

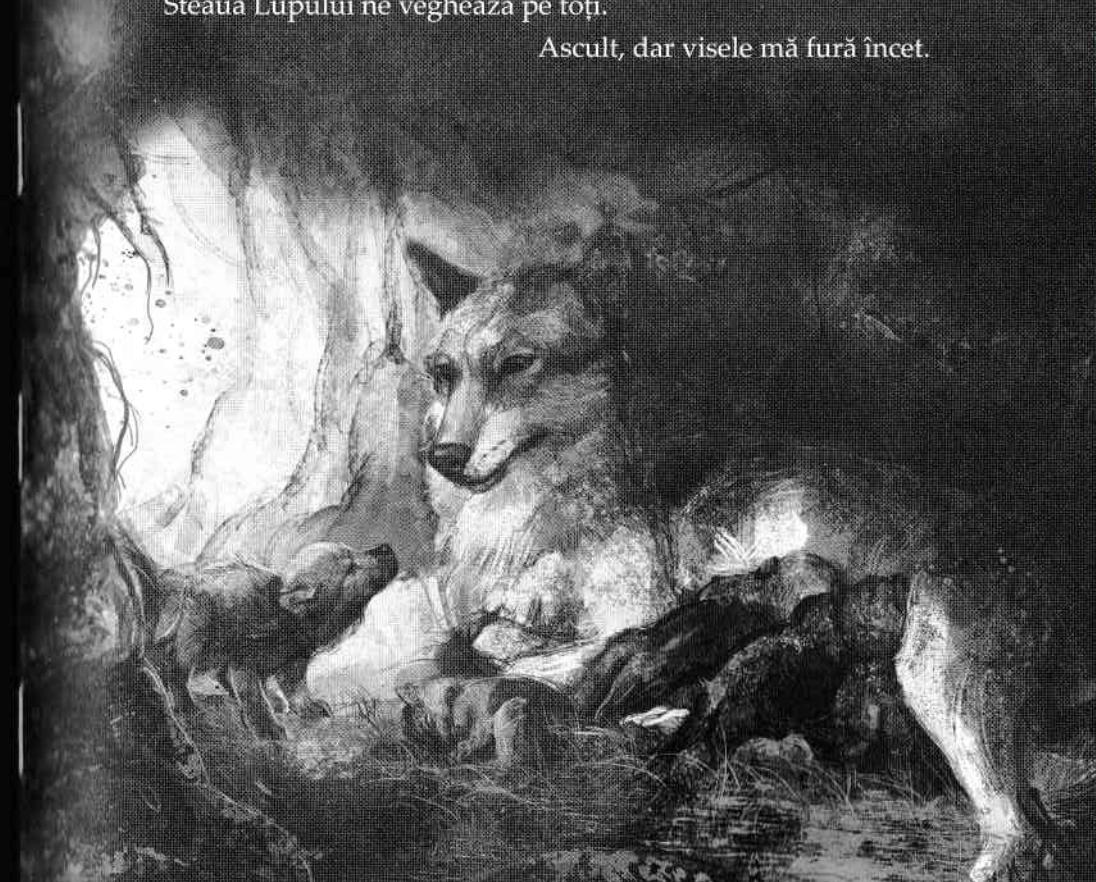
— Așteaptă până când vei avea o sansă în luptă.

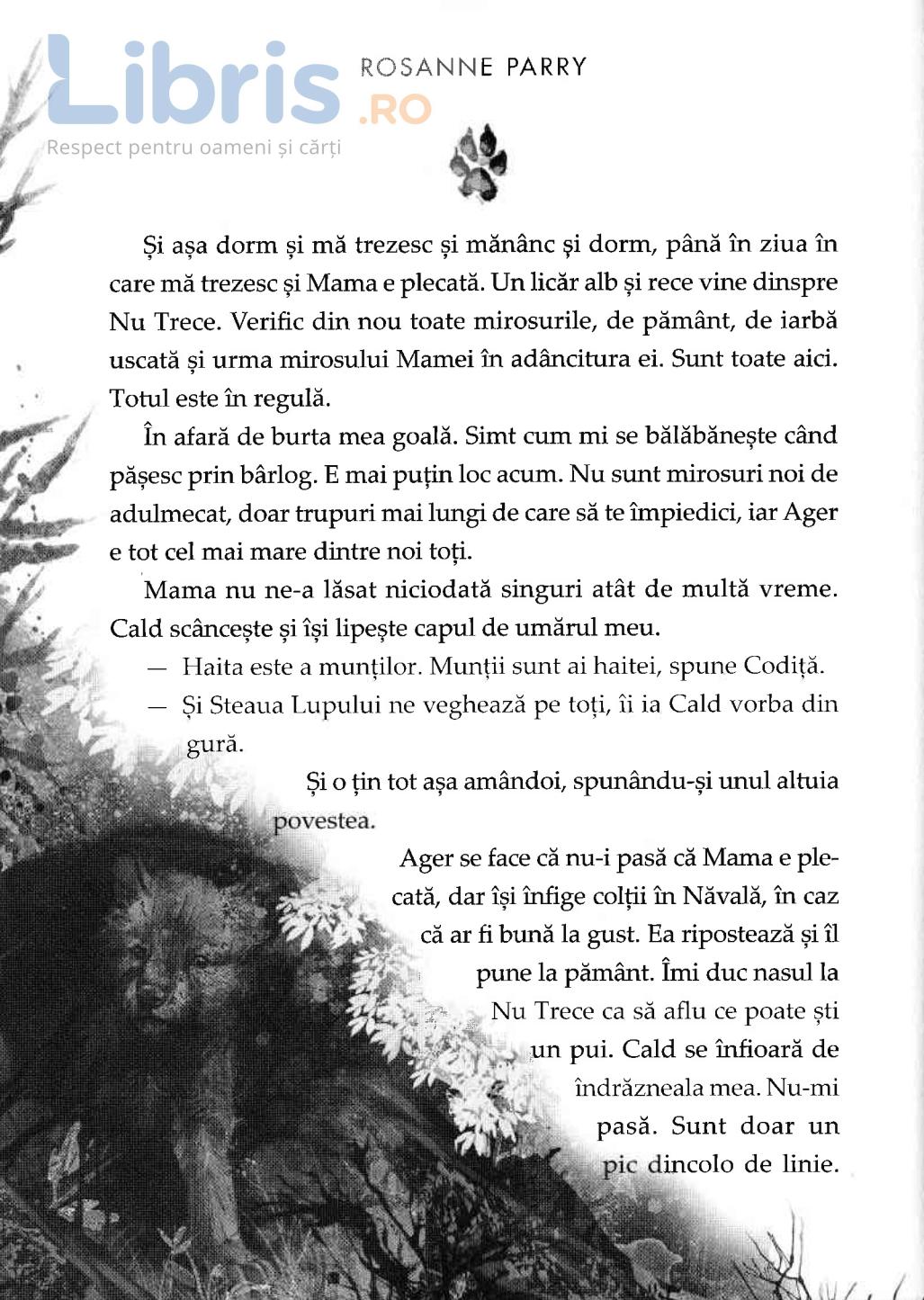
Îmi întind nasul spre lumină și-mi înăbuș căscatul care vine când mă întind. Nu vreau să aștept. Surorile și frații mei respiră lent și adânc în somn. Îmi cade capul, dar încerc să rezist.

— Mai spune-mi.

— Haita este a munților și munții sunt ai haitei, începe ea. Și Steaua Lupului ne veghează pe toți.

Ascult, dar visele mă fură încet.

Și aşa dorm și mă trezesc și mănânc și dorm, până în ziua în care mă trezesc și Mama e plecată. Un licăr alb și rece vine dinspre Nu Trece. Verific din nou toate mirosurile, de pământ, de iarba uscată și urma miroșului Mamei în adâncitura ei. Sunt toate aici. Totul este în regulă.

În afara de burta mea goală. Simt cum mi se bălăbănește când pășesc prin bârlog. E mai puțin loc acum. Nu sunt mirosurii noi de adulmecat, doar trupuri mai lungi de care să te împiedici, iar Ager e tot cel mai mare dintre noi toți.

Mama nu ne-a lăsat niciodată singuri atât de multă vreme. Cald scâncește și își lipește capul de umărul meu.

- Haita este a munților. Munții sunt ai haitei, spune Codiță.
- Și Steaua Lupului ne veghează pe toți, îi ia Cald vorba din gură.

Și o țin tot aşa amândoi, spunându-și unul altuia povestea.

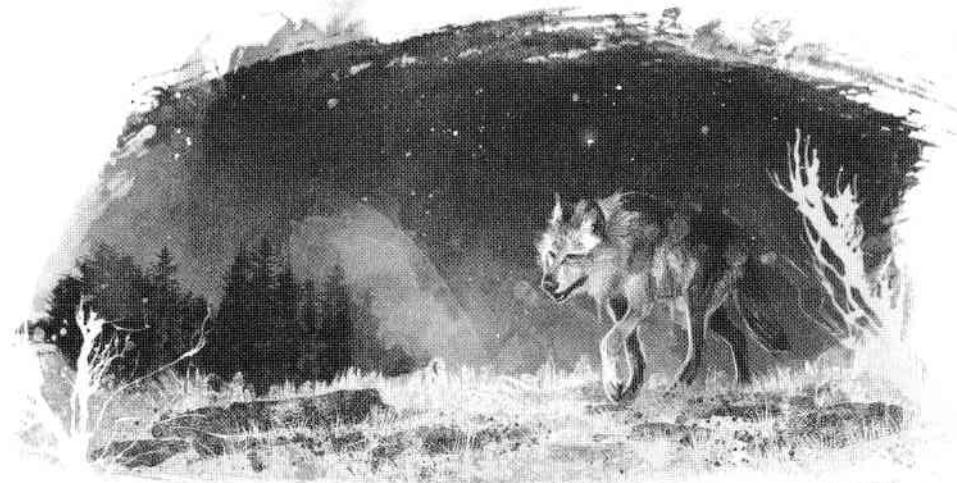
Ager se face că nu-i pasă că Mama e plecată, dar își înginge colții în Năvală, în caz că ar fi bună la gust. Ea ripostează și îl punе la pământ. Îmi duc nasul la

Nu Trece ca să aflu ce poate ști un pui. Cald se înfioară de îndrăzneala mea. Nu-mi pasă. Sunt doar un pic dincolo de linie.

POVESTEÀ LUPULUI HOINAR

Capul și umerii acum. Toate labele dincolo de linie și simt deja lucruri noi. Vizuina întunecată a cerului are un cerc alburiu care strălucește stins. Scânteii albe mai mici licăresc peste tot. Puzderie. Mai multe decât cozile, mai multe decât labele, mai multe chiar decât ghearele, labele și cozile la un loc. Nu mă pot opri din privit.

Aerul rece poartă vești despre lucruri îndepărtate de care am auzit doar în povești: pin, șoarece, bufniță, brad, afină, apă. În aer sunt mai multe decât pot numi. Mă avânt înainte, în ciuda ghiontului de avertisment al lui Cald.

— Nu Trece!

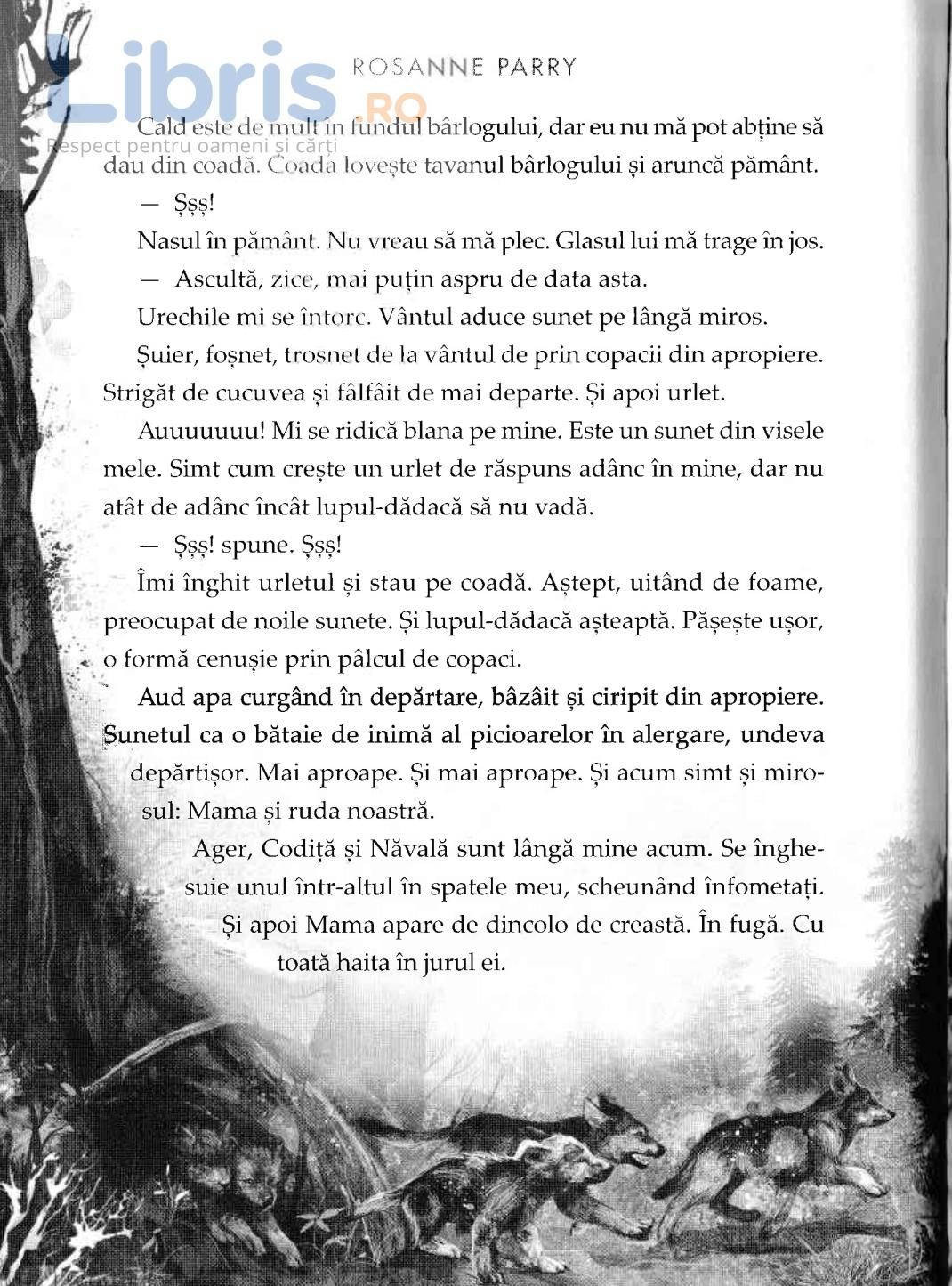
Mă ghemuiesc. Încremenesc. Este un lup nou.

Adulmec. Încremenesc. Nu este miroșul Mamei.

Adulmec. Dau din coadă. Încremenesc.

Am simțit miroșul ăsta pe blana Mamei. E din neam. Înaintez târâș.

— Nu trece!

Respect pentru oameni și cărți
Cald este de mult în fundul bârlogului, dar eu nu mă pot abține să
dau din coadă. Coada lovește tavanul bârlogului și aruncă pământ.

— Sss!

Nasul în pământ. Nu vreau să mă plec. Glasul lui mă trage în jos.

— Ascultă, zice, mai puțin aspru de data asta.

Urechile mi se întorc. Vântul aduce sunet pe lângă miros.

Șuier, foșnet, troșnet de la vântul de prin copacii din apropiere.

Strigăt de cucuvea și fâlfâit de mai departe. Și apoi urlet.

Auuuuuuu! Mi se ridică blana pe mine. Este un sunet din visele mele. Simt cum crește un urlet de răspuns adânc în mine, dar nu atât de adânc încât lupul-dădacă să nu vadă.

— Sss! spune. Sss!

Îmi înghit urletul și stau pe coadă. Aștept, uitând de foame, preocupat de noile sunete. Și lupul-dădacă așteaptă. Păsește ușor, o formă cenușie prin pâlcul de copaci.

Aud apă curgând în depărtare, bâzâit și ciripit din apropiere. Sunetul ca o bătaie de inimă al picioarelor în alergare, undeva depărtișor. Mai aproape. Și mai aproape. Și acum simt și mirosul: Mama și ruda noastră.

Ager, Codiță și Năvală sunt lângă mine acum. Se înghe-sue unul într-altul în spatele meu, scheunând înfometăți.

Și apoi Mama apare de dincolo de creastă. În fugă. Cu toată haita în jurul ei.

POVESTE LUPULUI HOINAR

Mama! E cenușiu-argintie, puternică, are urechi negre și vârful cozii negru. Rudele își freacă umerii de ai ei. Își pleacă toți capul și cântă numele ei. Îi simt mirosul dulce-sălbatic, lapte-vânt.

— Haide, zice.

Dau din coadă nebunește.

— Afară?

Vreau să fiu sigur.

— Haide, spune. Haide afară.

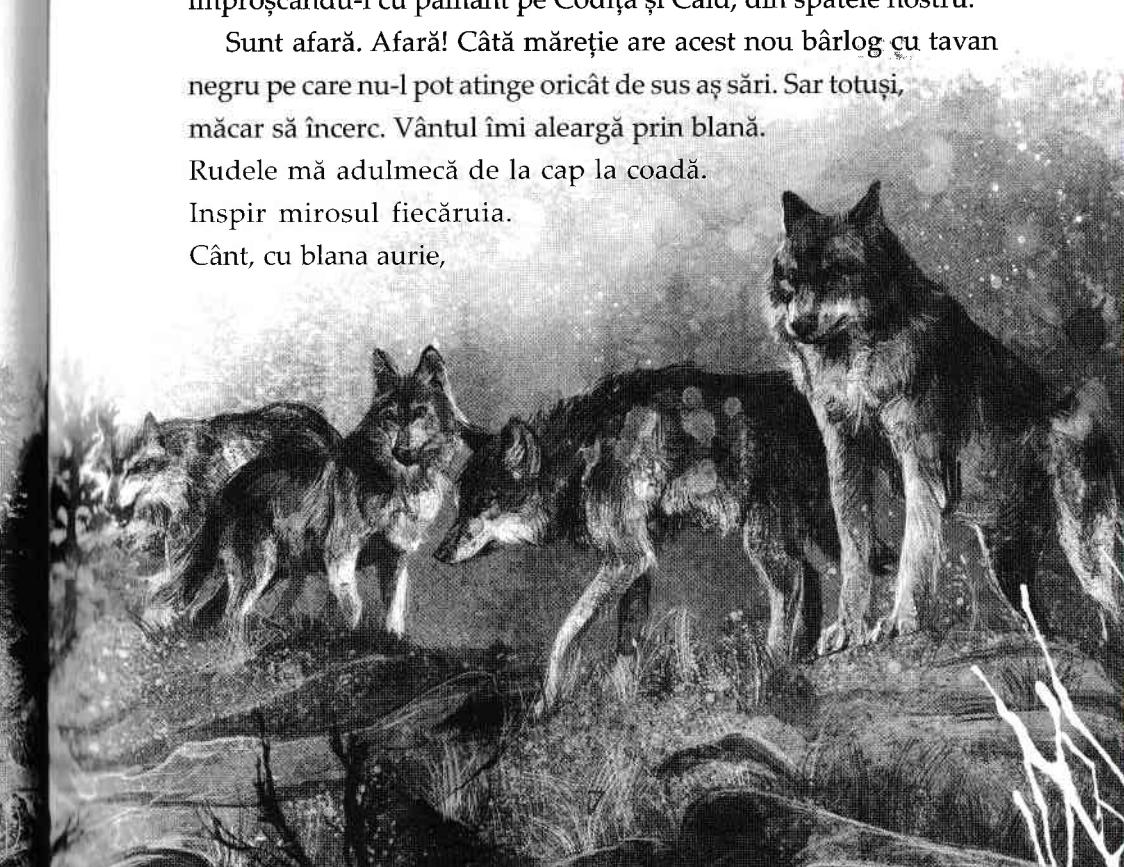
Sar în picioare, dar Ager mi se bagă în față, iar Năvală mă calcă pe fund. O dau de-a dura și țășnim afară din bârlog împreună, împroșcându-i cu pământ pe Codiță și Cald, din spatele nostru.

Sunt afară. Afară! Câtă măreție are acest nou bârlog cu tavan negru pe care nu-l pot atinge oricât de sus aş sări. Sar totuși, măcar să încerc. Vântul îmi aleargă prin blană.

Rudele mă adulmecă de la cap la coadă.

Inspir mirosul fiecăruia.

Cânt, cu blana aurie,

vânătorul, lupul-dădacă Mâr, care merge încet, cu un șchiopătat.

Nu-mi pot opri coada. Ling pământul: sare, fier, cenușă. Acasă.

Tata stă în picioare deasupra celorlalți – față cenușie, urechi negre și înalt, înalt, înalt. Miroșul lui este marcat pe intrarea în bârlog.

Urletul lui este cel după care se ia haita. Știu că ar trebui să mă duc la el și să schimbăm miroșuri, dar e tăcut și înalt.

Ager mi-o ia înainte. Mă împinge și trece de mine. E cu un cap mai înalt și se uită la mine de sus, doar ca să-mi arate că poate. Își ține coada ridicată, ca-n totdeauna, dar o coboară când se apropiie de Tata. Își pleacă acum capul și înaintează încet, târâș. Tata îl adulmecă de două ori, mărâie și îl dă la o parte. Ager se întoarce la noi ceilalți, cu colții la vedere, cu un urlet în gât, anunțându-ne că el este cel care s-a miroșit cu Tata, nu noi. Cald plângе puțin. Codiță nu spune nimic, dar coada ridicată cu speranță îi cade. Năvală înghitе momeala și se ia la trântă cu Ager, pierzând de două ori până ce-l pune la pământ.

POVESTEА LUPULUI HOINAR

Mă strecor printre ei și mă duc să fac cunoștință cu Tata, cu coada ridicată și nasul sus. Dar când mă apropiez coada îmi cade ca o piatră. Mai să mă întorc, ca să-l iau și pe Cald cu mine, să-mi dea curaj, dar sunt unele lucruri pe care un pui trebuie să le facă de unul singur.

De aproape, Tata nu este doar cenușiu și negru; e auriu pe piept și argintat pe umeri. În jurul gurii este roșu-închis.

— Fiule, mărâie către mine. Fiul meu.

Stau în fund, dar nu reușesc să stau neclintit. Îi inspir miroșul mai adânc, mai mult timp, până când mi se întipărește în memorie, alături de miroșul Mamei. Pot face orice pentru el! Sar, mă rotesc în aer, sperând că o să-i placă. Dau din coadă frenetic.

— Tată! Tatăl meu!

Nu încetez să miroș roșul de pe el. Îmi face foame, ca miroșul laptelui Mamei, dar astăzi este un miroș nou. Un miroș mai bogat. Nu-i pot rezista. Îi adulmec bărbia. Îi ling față. Se apăre că spre mine și deschide larg gura.

O grămăjoară roșie, mare, umedă îi ieșe din gură. Scoate aburi. Este ceva ce nu am mai miroșit până acum. Dar tata mi-a dat-o mie.

Adulmec? Adulmec!

Cu cât o miroș mai mult, cu atât îmi place mai mult. Îmi înfund nasul în grămăjoară și mi-l frec de blană. Mama îi cheamă pe ceilalți pui și le dă gura s-o lingă. Scoate din gură o altă gâlmă roșie. Îi îndeamnă pe Codiu și Năvală să încerce. Mătușa Cânt face aceași lucru cu Ager și Cald. Mă întorc la darul Tatei.

Lip-lip-lip!

